
дене на лабораторних щурах, яким наносився дірчастий дефект діаметром 2 мм в ділянці середньої третини діафізу стегнової кістки. Тварини були поділені на контрольну, а також три експериментальні групи, яким після нанесення травми вводили внутрішньоочеревинно протипухлинні хіміопрепарати: I – доксорубіцин (60 мг/м²), II – 5-фторурацил (600 мг/м²), III – метотрексат (40 мг/м²). Через кожну 21-у добу тваринам експериментальних груп повторювали введення відповідного хіміопрепарату на протязі усього експерименту. На 15-ту, 30-ту, 45-ту, 60-ту добу після травми тварин виводили з експерименту. Застосовуючи імуногістохімічне дослідження визначали експресію катепсину К та остеопонтину клітинними елементами регенерату. Було встановлено, що протипухлинні хіміопрепарати посилюють експресію катепсину К в ділянці кісткового регенерату: доксорубіцин – на 25,72% ($p < 0,005$), 5-фторурацилу – на 17,64% ($p < 0,005$), метотрексат – на 22,76% ($p < 0,005$) у порівнянні з контрольною групою на 60-ту добу експерименту. Поряд із цим, протипухлинні хіміопрепарати викликали зниження активності остеопонтину в кістковому регенераті: доксорубіцин – на 20,62% ($p < 0,005$), 5-фторурацилу – на 18,87% ($p < 0,005$) та метотрексат – на 21,89% ($p < 0,005$) у порівнянні з контролем на 60-ту добу після травми. Найбільш виражений негативний вплив на формування кісткової мозолі відмічався при застосуванні метотрексату та доксорубіцину. Призначення протипухлинних хіміопрепаратів призводить до посилення процесів резорбції в кістковому регенераті внаслідок активації остеокластогенезу та зниження функціональної активності остеобластів, що сповільнює мінералізацію в ділянці перелому.

ЕПОНІМИ У МЕДИЧНІЙ БІОЛОГІЇ

*Рябушко О. Б., Єрошенко Г. А., Клепець О. В., Ваценко А. В.,
Улановська-Циба Н. А., Передерій Н. О.*

Полтавський державний медичний університет (м. Полтава)

Одним з важливих завдань вищих медичних навчальних закладів є створення сучасної та досконалої матеріально-технічної освітньої бази, яка б дозволила готувати висококваліфікованих та конкурентоспроможних фахівців-медиків. Медична біологія, як навчальна дисципліна, спрямована на формування у майбутнього медика сучасного наукового світогляду і сприяє у подальшому втіленню досягнень інших фундаментальних дисциплін у практичні галузі медицини. При вивченні медичної біології здобувачі освіти повинні засвоїти не тільки термінологію природничих наук, але й значну кількість нових для них, складних медичних термінів. Серед медичних термінів часто зустрічаються епонімічні клінічні терміни, в яких відображені імена

вчених або лікарів, що вперше описали певну хворобу, явище, метод дослідження, або вперше застосували особливий метод лікування чи діагностики. Знання та свідоме розуміння термінів-епонімів, вміння їх застосовувати вже на початку фахової підготовки майбутніх лікарів сприяє підвищенню інтелектуального рівня, опануванню професійною термінологією та мовою фахівців. Метою роботи є проведення аналізу та визначення ролі термінів-епонімів, які використовуються при вивченні дисципліни медична біологія, зокрема, розділів – антропогенетика та медична генетика, дослідити особливості структури цих термінологічних одиниць. Використання епонімічних назв при вивченні медичної біології сприяє наближенню навчального матеріалу до рівня фахівців-медиків, поглиблює інтеграційні зв'язки з клінічними дисциплінами, формує розуміння професійної етики. При вивченні розділів антропогенетика та медична генетика студенти знайомляться з великою кількістю назв хвороб, симптомів та синдромів. Як показує досвід роботи, студенти краще засвоюють навчальний матеріал, розуміють причинно-наслідкові зв'язки, швидше запам'ятовують назви хвороб та синдромів, якщо розуміють походження терміну. Вивчення медичної біології для здобувачів освіти дещо ускладнюється при застосуванні епонімів, оскільки їх важко запам'ятовувати, складно перекладати та транскрибувати, але вони мають першорядне значення для майбутніх медиків як складова фахової мови.

РЕЗУЛЬТАТИ АНКЕТУВАННЯ СТУДЕНТІВ ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ РЕАЛІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

*Рябушко О. Б., Єрошенко Г. А., Климач Т. М., Ваценко А. В.,
Улановська-Циба Н. А., Шевченко К. В.*

Полтавський державний медичний університет (м. Полтава)

Сучасний розвиток інформаційних технологій спонукає до отримання освітніх послуг у форматі дистанційного навчання. Пандемія **COVID-19 змусила вищі** навчальні заклади багатьох країн світу й України в тому числі, активно і швидко впроваджувати дистанційну освіту в умовах карантину, що потребувало гнучкої перебудови навчального процесу. Дана робота присвячена аналізу результатів анонімного опитування студентів щодо їх ставлення до дистанційної форми навчання в умовах карантину. Опитування здійснювалося на основі спеціально розробленої анкети. За допомогою анкетування визначили, що студенти вважають перевагами, а що недоліками дистанційного навчання, які навчальні дисципліни виявилися найбільш складними для вивчення під час карантину, які вимоги висувають студенти до